

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XXIV. Conuersionis salebræ coniugium breuî ineundum, quod
dissuadet Alipius. Cum eodem & Nebridio de finibus bonorum & malorum
disputat Augustinus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

tius huius negligentia supplicia luenda sunt?
 Quid si mors ipsa omnem curam cum sensu
 amputet? quid cunctamur igitur relictâ spe sæ-
 culi conferre nos totos ad quærendum Deum
 & vitam beatam?

CAPVT XXIV.

Conuersionis salebræ coniugium breuî ineun-
 dum, quod dissuadet Alipius. Cum eo-
 dem & Nebridio de finibus bonorum &
 malorum disputat Augustinus.

OBVERSABANTVR inter hæc imagines
 rerum mundanarum, ac noxiæ ami-
 corum voces, nuptias & non coelibatum ei
 persuadere nitentium. Et dum his cogita-
 tionum tabificarum febribus cor æstuarer,
 transibant, inquit, tempora, & tardabam
 conuerti ad Dominum Deum, & de die in
 diem vivere in te Domine, & non differebam
 quotidie in meipso mori. Amans beatam vi-
 tam, timebam illam in sede suâ, & ab eâ fu-
 giens, quærebam eam. Putabam enim me mi-
 serum fore nimis, si femina priuaretur amplexi-
 bus, & medicinam misericordie tuæ, ad eam-
 dem infirmitatem sanandam non cogitabam,
 quia expertus non eram, & propriarum vi-
 rium credebam esse continentiam, quarum
 mihi non eram conscius; cum tam stultus
 essem, ut nescirem, sicut scriptum est, nemi-

Lib. 6. Cõ-
 fess. c. 11.

Sap. 3.

Alipius
Augustino
coniugium
dissuadet.

nem esse posse continentem, nisi tu dederis. Vtique dares si gemitu interno pulsarem aures tuas, & fide solidâ in te iactarem curam meam. Atqui nitebatur eum Alipius à nuptiis auertere, caussatus nullo modo posse sapientiæ studio vxoriq̃ue simul vacari. Hunc vicissim contrariis, quoad poterat, exemplis refutabat Augustinus eorum virorû, qui sapientiæ gloriâ floruisse, quantumvis coniugij vinculis implicarentur: *delectatus nimirum morbo carnis, mortiferâ suauitate traherat catenam suam, solui timens, & quasi concusso vulnere repellens verba benè suadentis, tamquam manum soluentis.* Arbitrabatur enim reuerâ se vitam cœlibem nullo modo posse degere. Quâ de causâ obstupefactus Alipius, non satis assequebatur, quî tantopere hæreret visco illius voluptatis; adeò vt & ipse propemodû matrimonium amplecteretur: non id quidem cupidine vel voluptate stimulante, sed curiositate quadam, hanc ipsam Augustini (quem magni faciebat) cupiditatem experiundi; *vêturus in ipsam experientiam, atque inde fortasse lapsurus in eam, quam stupebat, seruitutem.* Hoc igitur consilio perfest. c. 13. rebat Augustinus, impigreque ab aliis, matre præsertim salutis eius studiosissimâ, illi petebatur, & promittebatur virgo fere biennio

nio minor, quàm ut nubilis esset: quiaque
 visum erat eandem ducere, tempus ido-
 neum expectabat. Detestatus interim hu-
 manæ vitæ quotidianas molestias, iam ferè
 decreuerat ipse, cumque eo decem alij, à
 turbis otiose viuere, & vnam ex omnibus
 rem familiarem conflare, duosque in sin-
 gulos annos deputare, qui ceteris quiescen-
 tibus, rei domesticæ curam haberent. Ve-
 rùm non ita multò pòst, expendentibus
 naturam muliercularum (quas & quidam
 eorum iam habebant, quidam autem ha-
 bere volebant) tali instituto facile refragari
 posse, tota res ea euauit; sed & ipse fuit in
 deteriora miser prolapsus. Quare ingemi-
 scens exclamat: *O tortuosas vias! vae ani-
 mæ audaci, quæ sperauit, si à te recessisset, se
 aliquid melius habituram. Versa & reuersa
 in tergum, & in latera, & in ventrem, &
 dura sunt omnia. Tu solus requies, à labore
 & solutioris vitæ alternantibus fluctibus:*
 quos ut euaderet, non parum adiuuit me-
 tus mortis & futuri iudicij, qui per varias
 quidem opiniones, numquam tamen recesser-
 rat de pectore eius. Disputabat inde cum
 Alipio & Nebridio de finibus bonorum
 & malorum: aiebatque penitus Epicurum
 in animo suo palmam relaturum fuisse, nisi
 credidisset, à morte restare vitam animæ:

*Vita cõmu-
 nis studio
 tenetur.*

*Solus Deus
 requies à
 labore.*

*Lib. 6. Cõ-
 feil. c. 16.*

*Immorta-
 litas ani-
 mæ.*

D 4

recte-

recteque factis locum fore; quod ipsemet Epicurus credere noluit. Inquirebat autem animæ immortalitatem, *perpetuam corporis, sine ullo amissionis timore, voluptatem, veramque beatitudinem*: sed præ ceteris Dei cognitioni vehementer insudabat:

Lib. 7. Cō.
fest. cap. 1.

quem licet corruptionis expertem, *nec violabilem, nec mutabilem*, eundemque unicū ac summum bonum *totis medullis crederet*; tamen incorporeum ut intellige-

*Qua caus-
sa mali.*

ret, haud valebat: sicut & ipsius mali causam non ex animi sententiā percipiebat, quam tamen sagacior paulatim mentis ductu, non in Deum retulit, utpote dulcissimum omnis boni fontem; sed neque in diabolū, quem licet *antiquum* vocet *peccatorem, & præpositum mortis*, fuit tamen bonus ab optimo Conditor factus: sed mali causam reuerā in liberum arbitrium hominis exorbitantis turpiter, & sese à summo bono retorquentis suamet peruersā voluntate, coniecit.

CAPVT XXV.

Persuasum habet, in Ecclesiā Catholicā esse fidem Christi, cui reperta tumor mentis eius obsistit.

HÆC aliaque id genus anxie secum voluebat, curisque mordacissimis exerceba-